

дни ходи сама изъ гората и Богъ ѝ пази, защото е добро момиченце.

Да ли и азъ не съмъ добро момиченце, помислихъ си азъ? Не, азъ съмъ добро момиченце, защото много пѣти сѣ ми казвали, че съмъ добро момиченце. Защо и азъ да не отидѣ далеко и далеко? Но не щѣ да отидѣ толкова далеко, а само до свака ковача. И като отидѣ тамъ, всички ще се зарадватъ, защото родителитѣ ми не сѣ криви, гдѣто съмъ останѣла въ къщи, но е крива колата, която ги носи, та нѣмаше мѣсто въ нея да сѣднѣ и азъ. И наистина азъ трѣгнѣхъ. Но като стигнѣхъ на улицата станѣ ми много мъчно, защото изъ пѣтя вървѣхъ кола слѣдъ кола и толкова хора минѣхъ край мене, а нито единъ не ме попита, кѣдѣ отивашъ. Прѣгърнѣхъ куклата си и трѣгнѣхъ още по нататъкъ.

Но чудно нѣщо! Едвамъ що доближихъ до гѣлѣтъ на улицата, нѣкой ме повика: „Танке, кѣдѣ отивашъ?“ Като се обърнѣхъ видѣхъ кундурадѣиятъ, който едно врѣме живѣше въ нашата къща. Той ме попита, какво трѣсѣ сама по улицата. Азъ му расправихъ накѣсичко всичко, каквото съмъ намислила. Той безъ да ми каже нѣщо, улови ме за рѣката и ме поведе къмъ свакови. Като стигнѣхъ при майка си, тя захванѣ да ме гѣлчи и да ме пита, какво трѣсѣ тамъ. Азъ трѣбваше на дълго и широко всичко да ѝ распрavamъ. Тя ми расправи всичко зло, що може да се случи съ мене и ми порѣча други пѣтъ да не правѣ така. Азъ всичко това много добрѣ запомнихъ и отъ тогава